

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 28 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko D. J. oddalił powództwo.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 16 sierpnia 2013 r. strona powodowa, jako przedsiębiorca, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, zawarł z pozwaną, jako konsumentką, umowę pożyczki na kwotę 2.094,67 zł. Ze wskazanej kwoty pożyczki strona powodowa potrąciła 523,66 zł tytułem opłaty wstępnej za czynności związane z zawarciem umowy oraz 471,01 zł tytułem obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pozwanej. Pozwana dokonała wpłat łącznie na kwotę 1.730,00 zł. Kwota ta została zaksięgowana w części 1.616,25 zł na poczet kapitału oraz w części 113,75 zł na poczet odsetek umownych. W dniu 13 listopada 2013 r. strona powodowa wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty należności w kwocie 286,02 zł. Pismem z dnia 25 lutego 2014 r. strona powodowa wypowiedziała pozwaną umowę pożyczki oraz wezwała do zapłaty w terminie 7 dni zadłużenia w kwocie 468,58 zł.

W oparciu o dokonane ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu w całości. Sąd Rejonowy dokonał analizy postanowień przedmiotowej umowy pożyczki pod kątem ich abuzywnego charakteru i doszedł do przekonania, że zapisy zobowiązujące pozwaną do zapłaty świadczenia dodatkowego z tytułu pożyczki w domu, tzw. opłaty wstępnej oraz opłaty z tytułu podjętych działań windykacyjnych stanowią niedozwolone klauzule umowne. W ocenie Sądu I instancji w/w postanowienia umowy nie były indywidualnie ustalone z pozwaną, albowiem został jej przedstawiony do podpisu gotowy wzorzec umowy. Tym samym, jak podniósł Sąd Rejonowy w oparciu o art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia te, jako nieuzgodnione indywidualnie z pozwaną, nie wiążą jej, jeżeli kształtują jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy. Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji oddalił żądanie pozwu w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając orzeczenie w całości. Strona skarżąca zarzuciła skarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa poprzez:

1. niewłaściwą ocenę dowodów i obrazę prawa materialnego,
2. nierozpoznanie istoty sprawy,
3. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy,
4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału

W konkluzji strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie powództwa w całości lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania przed sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast, w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez stronę apelującą zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Podniesione w apelacji zarzuty są nietrafne. Wbrew zapatrywaniom strony apelującej zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd wnikliwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nakazuje w pełni podzielić stanowisko Sądu I instancji, że przedstawione dowody nie dawały podstaw do uwzględnienia powództwa w całości.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów, rozpoznał sprawę co do jej istoty i wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy. W ocenie Sądu II instancji ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd Rejonowy, znajdują pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie zostały określone konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej art. 233 k.p.c.

Bezzasadne są także zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

Zgodzić należy się bowiem z Sądem I instancji, że postanowienia dotyczące obsługi pożyczki w domu, tzw. opłaty wstępnej oraz opłaty z tytułu podjętych działań windykacyjnych, stanowią niedozwolone klauzule umowne, rażąco naruszające interesy konsumenta, przy czym w materiale dowodowym brak było podstaw do przyjęcia, że tego rodzaju zapisy w umowie został uzgodnione indywidualnie z pozwaną i że pozwana miała jakikolwiek wpływ na ich treść.

Zgodnie z art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustawa za niezgodnione indywidualnie postanowienia umowy, nakazuje traktować te, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Nie może być wątpliwości, że pozwana w sprawie jest konsumentem, który zawarł umowę pożyczki z przedsiębiorcą.

Nie budzi również wątpliwości, że postanowienie umowne dotyczące prowizji nie dotyczyły głównych świadczeń stron. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 2004 roku (I CK 635/03) pojęcie „głównych świadczeń stron” (art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c.) należy interpretować raczej wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy. Oplata prowizji z całą pewnością nie należą do istoty umowy pożyczki.

W sytuacji, gdy kwota pożyczki ustalona była na 1100 zł, trudno przyjąć zasadne twierdzenie, że pozwana w sposób racjonalny wyraziła zgodę na pokrycie kosztów obsługi pożyczki w domu w kwocie 471,01 zł, w sytuacji, gdy kwota ta stanowiła ponad 42% kwoty pożyczki. Podobnie należy ocenić zapis umowny odnoszący się do tzw. opłaty wstępnej wynoszącej zgodnie z treścią umowy kwotę 523,66 zł. Zgodnie z zapisem umowy pożyczki (§ 3 pkt 1 umowy) opłata ta wiązała się z czynnościami związanymi z zawarciem umowy. Jednakże, co słusznie zauważył Sąd Rejonowy pożyczkodawca w żadnym miejscu nie wskazał o jakie konkretnie czynności chodzi. Co więcej wysokość tejże opłaty stanowi prawie 50% kwoty pożyczki. Analogicznie odnieść się trzeba do przedstawionych w § 7 ust. 6 umowy pożyczki kosztów działań windykacyjnych. Należy absolutnie w tym względzie zgodzić się ze zdaniem Sądu I instancji, z uwzględnieniem realnych cen nadania przesyłki listownej, wysłania wiadomości sms, czy też wykonania połączenia telefonicznego, że koszty tychże czynności wskazane przez pożyczkodawcę w treści umowy pożyczki są rażąco wygórowane. W stanie faktycznym sprawy w/w opłat są oderwane od rzeczywistych kosztów czynności i mają

w ocenie Sądu stanowić jedynie dodatkowe źródło dochodu pożyczkodawcy (wskazuje na to wysokość poszczególnych opłat).

W tym stanie rzeczy, tego rodzaju postanowienia umowne, co słusznie uczynił Sąd Rejonowy, uznać należy za niedozwolone postanowienia umowne, które nie wiążą konsumenta (art. 385¹ § 1 i 2 k.c.). Sąd Okręgowy w pełni podziela w tym zakresie szerokie i wyczerpujące uzasadnienie tej kwestii zaprezentowane przez Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.